

οικοδόμημα προς μια απελευθερωτική προοπτική, της αλληλεγγύης και της αλληλοκατανόησης μεταξύ των καταπιεσμένων στη βάση της κοινής ταξικής τους θέσης καθώς επίσης και της αυτοοργάνωσης (της οριζόντιας δηλαδή μορφής οργάνωσης που έχει ως ικανές και αναγκαίες συνθήκες την ουσιαστική επικοινωνία και τη σχέση, τη ζύμωση και την κατανόηση της διαφορετικότητας).

Προτάσσουμε, λοιπόν, την αυτοοργάνωση σε κάθε πεδίο που υπάρχουν και παρεμβαίνουμε στην καθημερινή μας ζωή. Σε κοινωνικά και ταξικά πεδία, μέσα από την οργάνωση σε σωματεία βάσης εργαζομένων και ανέργων, μέσα από αυτοοργανωμένα ταξικά σχήματα σε πανεπιστήμια και σχολεία, σε λαϊκές συνελεύσεις κ.α. Είναι χρέος των αναρχικών να παρεμβαίνουν και να συμμετέχουν σε τέτοιες δομές για να

τις ενισχύουν ή και να τις δημιουργούν όπου δεν υπάρχουν, προκειμένου να μεταδίδουν στους από κάτω της κοινωνίας μια κουλτούρα αντίστασης και μαχητικότητας και να ριζοσπαστικοποιούν τους αγώνες που αναδύονται προς μια επαναστατική και απελευθερωτική κατεύθυνση.

Θεωρούμε επίσης αναγκαίο την συλλογικοποίηση σε πολιτικές δομές αναγνωρίζοντας την χρησιμότητα των πολιτικών υποκειμένων που θα έχουν τη δυνατότητα να εμποτίσουν τους καταπιεσμένους με πολιτική συνείδηση, η οποία μαζί με την ταξική συνείδηση μπορεί να δημιουργήσει την επαναστατική συνείδηση. Να συνδέσουν τέλος τους επί μέρους αγώνες και να κάνουν μια συνολική κριτική στο υπάρχον δίνοντας την κατεύθυνση της κοινωνικής επανάστασης, της κατάργησης της εξουσίας και της αυτοοργανωμένης από τα κάτω οργάνωσης της κοινωνίας.

~~ΚΑΜΙΑ ΑΥΤΑΠΑΤΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ~~

~~ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΠΟΙΗΣΗ~~

~~ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ~~

πρωτοβουλία αναρχικών για την όξυνση των αγώνων
Πάτρα, Γενάρης '15

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

«Το να ψηφίζει κανείς σημαίνει να παρατείνεται απ' τη δύναμή του. Το να εκλέγει έναν ή πολλούς αφέντες, για μεγάλο ή μικρό χρονικό διάστημα, σημαίνει ν' αποποιείται την ελευθερία του.»

Ελυζέ Ρεκλύ

~~ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ...~~

Στις 25 Ιανουαρίου 2015 έχουν προκηρυχθεί βουλευτικές εκλογές μετά από την αποτυχία εκλογής προέδρου. Να ξεκαθαρίσουμε πως είμαστε εξ' αρχής ενάντια στις εκλογές, γιατί είναι ένας θεσμός που δημιουργεί ψευδαισθήσεις συμμετοχής στη δημοκρατία τους, ενώ αντιθέτως αποτελούν μια διαδικασία εξαπάτησης, ανάθεσης και διαμεσολάβησης. Το πρακτικό τους αποτέλεσμα είναι η καλλιέργεια της αντίληψης πως θα βρεθεί κάποιος άλλος-άλλοι, οι οποίοι δήθεν θα νοιαστούν για τα προβλήματα, τα άγχη ή τις ελπίδες μας και αυτούς θα πρέπει να τους εμπιστευτούμε. Για μας είναι ξεκάθαρο πως οι εκλογές δεν μπορούν να δώσουν καμία λύση ή να βελτιώσουν τους όρους διαβίωσής μας, εφόσον γνωρίζουμε πως δε θα βρεθεί κανείς άλλος να παλέψει για μας, παρά μόνο εμείς, παίρνοντας τη ζωή μας στα χέρια μας. Επίσης, με το δήθεν επιχείρημα πως οι εκλογές συνιστούν την κορυφαία στιγμή της δημοκρατίας, η αστική δημοκρατία προσπαθεί -και εν πολλοίς το έχει καταφέρει- να περάσει στους από τα κάτω της κοινωνικής πυραμίδας την πεποίθηση πως η

ενεργή συμμετοχή κάποιου στα κοινά πιστοποιείται με το να ρίχνει μια ψήφο μια φορά στα τέσσερα χρόνια. Με τον τρόπο αυτό όχι μόνο παραγνωρίζονται η αγωνιστική στάση και η συμμετοχή των από τα κάτω της κοινωνίας στους κοινωνικούς ή ταξικούς αγώνες αλλά ακόμα χειρότερα, κοινωνικά ή ταξικά υποκείμενα απονοσηματοδοτούνται και προσμετρώνται ως ένα ακόμα κομμάτι του εκλογικού εμπορεύματος. Έτσι, αφ' ενός εκφυλίζεται η δυναμική μαχόμενων κομματιών της κοινωνίας, αφ' ετέρου συντηρείται το σάπιο αστικό-κοινοβουλευτικό σύστημα από την εκλογική διαδικασία και αναπαράγεται η αστική δημοκρατία ως μορφή διαχείρισης του χρεωκοπημένου καπιταλιστικού συστήματος.

Ο θεσμός των εκλογών λοιπόν δημιουργήθηκε ακριβώς για να εξυπηρετήσει το καπιταλιστικό σύστημα, δηλαδή το κεφάλαιο -ντόπιο και υπερεθνικό- και το κράτος που το διαχειρίζεται. Όλους εμάς τους από κάτω, ζωντανούς ανθρώπους και δρώντα κοινωνικά υποκείμενα προσπαθούν να μας φορέσουν το κοστύμι του «πολίτη-ψηφοφόρου» και να μας εγκλωβίσουν στο ασφυκτικό πλαίσιο της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, στην οποία μια πολιτική

ελίτ αποφασίζει και επιβάλλει αποφάσεις που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των οικονομικά ισχυρών. Όσο εμείς επιτρέπουμε να μας κουμαντάρουν μια κούφια άνθρωποι, επειδή έχουν οικειοποιηθεί με τη βία τον πλούτο αυτού του κόσμου και έχουν σώματα ασφαλείας να τους προστατεύουν, δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτα στη ζωή μας.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΟΥ ΥΠΑΡΧΟΝΤΟΣ.

Στην παρούσα συγκυρία αντιλαμβανόμαστε πως -για μια ακόμη φορά- οι εκλογές αυτές λειτουργούν ως εκτόνωση της κοινωνικής οργής της πλειοψηφίας της κοινωνίας πάνω στις πλάτες της οποίας στηρίζει ο χρεωκοπημένος καπιταλισμός τη συνέχιση και διαιώνισή του. Για μία ακόμη φορά, λίγο πριν τις εκλογές, μπαίνουν διλήμματα που εξαναγκάζουν και εκβιάζουν τη συμμετοχή μας στις εκλογές, σα να επρόκειτο για το μέγιστο αγώνα από τον οποίο οφείλει να μην απουσιάζει κανείς. Δεν έχουμε καμιά αιτιατή πως η συγκεκριμένη εκλογική διαδικασία - όπως εξάλλου όλες οι εκλογές - δεν αποτελούν καθ' οιονδήποτε τρόπο αγώνα, όπως τον αντιλαμβανόμαστε εμείς ως αναρχικοί κομμουνιστές. Αντιθέτως, ο αγώνας που αναγνωρίζουμε εμείς οφείλει να είναι αντιθεσμικός και να έρχεται ρε ρήξη με το υπάρχον.

Πιο συγκεκριμένα, σε αυτή τη

συγκυρία αυτό που μπαίνει εκβιαστικά είναι το δίπολο εξαθλίωση από τη φασιστική ΝΔ vs η εναλλακτική "αριστερή" διαχείριση του Σύριζα δίνοντας ίσως κάποια παραπάνω ψήφουλα. Δηλαδή είτε ολοκληρωτικός καπιταλισμός, με την επίδειξη μηδενικής ανοχής από τη μεριά του κράτους εις βάρος των αντιφρονούντων και των αγωνιστών αλλά και όσων περισσεύουν από την καπιταλιστική αναδιάρθρωση είτε επιστροφή σε μια πεπαλαιωμένη σοσιαλδημοκρατική διαχείριση προγενέστερων δεκαετιών, που πλασάρεται από τον Σύριζα ως η ελπίδα που έρχεται αλλά και ως το ανάχωμα στη φασιστικοποίηση και τον ολοκληρωτισμό του κράτους, που βιώσαμε το τελευταίο διάστημα.

Η ταύτιση των επιλογών του κεφαλαίου -τιόπιου και υπερεθνικού- με το πολιτικό κατεστημένο τα τελευταία χρόνια, οδήγησε το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας στη φτώχεια και στην εξαθλίωση. Η απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων προς όφελος των αφεντικών, η μαζική ανεργία και η απλήρωτη εργασία επιβλήθηκε παράλληλα με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης για μετανάστες, την ποινικοποίηση των αγώνων, την αναβάθμιση της κρατικής καταστολής και τη δημιουργία των λευκών κελιών της δημοκρατίας για τους πολιτικούς της αντιπάλους. Πραγματικό ανάχωμα σε όλα αυτά μπορεί να αποτελέσει η οργανωμένη από τα κάτω αντίσταση των καταπιεσμένων και όχι η ανάθεση σε μια εναλλακτική κρατική διαχείριση από το Σύριζα. Η αλήθεια είναι πως μετά από μια σειρά δυναμικών κινητοποιήσεων

που ξεκίνησαν το 2009, οι οποίες μετά το 2012 σταδιακά μπήκαν σε ύφεση, παρατηρούμε και την σταδιακή άνοδο του Σύριζα μέχρι και σήμερα, που έχει φτάσει να διεκδικεί την εξουσία από τον - μέχρι τώρα διαχειριστή - τη Νέα Δημοκρατία.

Ο Σύριζα συμμετείχε όλα αυτά τα χρόνια στους αγώνες είτε για να τους αποτρέψει από τη ριζοσπαστικοποίησή τους είτε για να καπηλευτεί τους αγώνες, να αντλήσει από αυτούς πολιτική υπεραξία, προκειμένου να ενσωματώσει την κοινωνική δυναμική που δημιουργούσαν. Η απομαζικοποίηση λοιπόν των αγώνων καθώς επίσης και η έλλειψη ενός ριζοσπαστικού πολιτικού υποκειμένου που θα συνέδεε τους επιμέρους αγώνες και θα συνολικοποιούσε την κριτική ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος προτείνοντας μια διεξοδική, δηλαδή επαναστατική δίοδο στην κοινωνική οργή και αγανάκτηση οδήγησε στην ενσωμάτωση των αγώνων, και μαζί το Σύριζα στα πρόθυρα της εξουσίας. Ο Σύριζα τάζει διέξοδο από την κρίση και μαζί με αυτή, διέξοδο από την εξαθλίωση και την εκμετάλλευση. Η ρητορεία του είναι γενικά και αόριστα ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές αποπροσανατολίζοντας από την πραγματικότητα, ότι δηλαδή είναι το καπιταλιστικό σύστημα που χρησιμοποιεί τις εκάστοτε κρίσεις αναπαραγωγής του, προκειμένου να ενισχύσει τις δομές του. Ενάντια λοιπόν σε μια διαταξική ομπρέλα και μια διαταξική κολακεία, που τους κωράει όλους κάτω από την απάτη της

εθνικής ενότητας, γαρνιρισμένης και με λίγο προοδευτισμό και ενάντια σε μια εναλλακτική διαχείριση του υπάρχοντος, σε έναν καπιταλισμό, δηλαδή, με ανθρώπινο προσωπείο, χρέος όλων των καταπιεσμένων είναι ο αγώνας για την καταστροφή του καπιταλισμού.

... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Εμείς, από την πλευρά μας, ως αναρχικοί, έχουμε την αντίληψη ότι ο ίδιος ο καπιταλισμός είναι αυτός που γεννά την εξαθλίωση και την εκμετάλλευση σε κάθε πτυχή της καθημερινής μας ζωής, οπότε εναντιωνόμαστε σε κάθε λογική διαχείριση του υπάρχοντος προτάσσοντας την καταστροφή του. Συνεπώς, δεν τρέφουμε αιτιατές πως η μοναδική διέξοδος από την κρίση αλλά και από κάθε κατάσταση εξαθλίωσης είναι η ολική ρήξη με το υπάρχον και η ανατροπή κράτους και κεφαλαίου. Το ζήτημα, δηλαδή, δεν είναι η πτώση της σημερινής κυβέρνησης μέσα από εκλογές και η αντικατάστασή της από μια άλλη που θα διαχειριστεί καλύτερα και πιο "ανθρώπινα" την κρίση αλλά η επαναστατική ανατροπή της ίδιας της πηγής της εκμετάλλευσης, δηλαδή του καπιταλισμού.

Εμείς, λοιπόν, προτάσσουμε την κοινωνική επανάσταση για μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης. Ο δρόμος για την κοινωνική επανάσταση δεν είναι εύκολος. Σίγουρα πατάει πάνω στα βήματα της αντίστασης, της προσπάθειας δημιουργίας μικρών ή μεγάλων τριγμών στο κυρίαρχο